Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο τμήμα)

της 26ης Οκτωβρίου 2017*

«Υπαλληλική υπόθεση – Υπάλληλοι – Cedefop – Προαγωγή – Περίοδος προαγωγών 2015 – Απόφαση περί μη προαγωγής του προσφεύγοντος στον βαθμό AD 12 – Άρθρα 44 και 45 του ΚΥΚ – Σύγκριση των προσόντων – Υποχρέωση αιτιολόγησης – Σιωπηρή απόρριψη της διοικητικής ένστασης – Ευθύνη»

Στην υπόθεση T-601/16,

Γεώργιος Παρασκευαΐδης, κάτοικος Auderghem (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον Σ. Παππά, δικηγόρο,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Ευρωπαϊκού Κέντρου για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης (Cedefop), εκπροσωπούμενου από την M. Fuchs, επικουρούμενη από τον A. Duron, δικηγόρος,

καθού-εναγομένου,

με αντικείμενο αίτημα βάσει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ, αφενός, για την ακύρωση της απόφασης του διευθυντή του Cedefop της 4ης Νοεμβρίου 2015 να μην προαγάγει τον προσφεύγοντα-ενάγοντα στον βαθμό AD 12 κατά την περίοδο προαγωγών του 2015 και, αφετέρου, για την αποκατάσταση της ζημίας που φέρεται να υπέστη ο προσφεύγων-ενάγων λόγω της απόφασης αυτής,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Gervasoni, πρόεδρο, L. Madise και R. da Silva Passos (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Ο προσφεύγων-ενάγων [στο εξής: προσφεύγων], Γεώργιος Παρασκευαΐδης, διορίστηκε μόνιμος υπάλληλος στη γενική γραμματεία του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης την 1η Ιουλίου 1988 στον βαθμό Α 7. Στις 15 Ιουλίου 1996, αποσπάστηκε στο Ευρωπαϊκό Κέντρο για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης (Cedefop) ως έκτακτος υπάλληλος, ασκώντας καθήκοντα διοικητικού υπαλλήλου και, εν συνεχεία, προϊσταμένου.

2 Την 1η Ιανουαρίου 1999, ο προσφεύγων μετατάχθηκε στο Cedefop, όπου διορίστηκε μόνιμος υπάλληλος στον βαθμό Α 5, κλιμάκιο 2. Το 2002, διορίστηκε σύμβουλος για τη διοικητική μεταρρύθμιση.

3 Με την τροποποίηση του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ), που τέθηκε σε ισχύ την 1η Μαΐου 2004, ο προσφεύγων κατατάχθηκε στους διοικητικούς υπαλλήλους (AD) με βαθμό AD 11.

4 Μετά την απόσπασή του στην Ευρωπαϊκή Υπηρεσία για την Ανασυγκρότηση (EAR) την 1η Σεπτεμβρίου 2003, ο προσφεύγων επανατοποθετήθηκε, στις 16 Ιανουαρίου 2007, στο Cedefop ως επικεφαλής της υπηρεσίας οικονομικών και δημοσίων συμβάσεων. Κατατάχθηκε τότε στον βαθμό AD 11, κλιμάκιο 5.

5 Την 1η Μαρτίου 2011, ο προσφεύγων προήχθη στο κλιμάκιο 8, το ανώτερο του βαθμού AD 11. Ζήτησε τότε να προαχθεί στον βαθμό AD 12, αρχικώς κατά την περίοδο προαγωγών 2010, με ηλεκτρονική επιστολή της 18ης Μαΐου 2011, και εν συνεχεία κατά την περίοδο προαγωγών 2011, με επιστολή της 3ης Οκτωβρίου 2011. Τα αιτήματα αυτά όμως δεν έγιναν δεκτά.

6 Παράλληλα, με επιστολή της 18ης Μαΐου 2011, ο προσφεύγων ζήτησε να ληφθεί υπόψη η προϋπηρεσία του στην EAR και τα μόρια αξιολόγησης που είχε συγκεντρώσει εκεί, προκειμένου να διευκολυνθεί η εξέλιξη της σταδιοδρομίας του εντός του Cedefop. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε, κατ' ουσίαν, με το αιτιολογικό ότι ο προσφεύγων είχε αποσπαστεί στην EAR όχι προς το συμφέρον της υπηρεσίας, ως μόνιμος υπάλληλος, αλλά μετά από αίτησή του και προς ίδιο συμφέρον, και συνεπώς ως έκτακτος υπάλληλος, και ότι δεν είθισται να λαμβάνεται υπόψη στο Cedefop τέτοιου είδους επαγγελματική πείρα στο πλαίσιο της αξιολόγησης των προσόντων των υποψηφίων προς προαγωγή.

7 Στις 9 Ιανουαρίου 2014, ο προσφεύγων υπέβαλε στον διευθυντή του Cedefop, ο οποίος αποτελεί την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (ΑΔΑ), αίτηση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 1, ΚΥΚ, διαμαρτυρόμενος για το γεγονός ότι δεν είχε λάβει προαγωγή επί 20 έτη. Η αίτηση αυτή δεν έγινε δεκτή.

8 Στις 31 Μαρτίου 2015, ο προϊστάμενος του προσφεύγοντος απέστειλε στο τμήμα ανθρωπίνου δυναμικού τον κατάλογο των προτεινόμενων προς προαγωγή μονίμων υπαλλήλων. Το όνομα του προσφεύγοντος περιλαμβάνονταν στον κατάλογο αυτό, με τη διευκρίνιση, όμως, ότι η προαγωγή του αποτελούσε δεύτερη προτεραιότητα.

9 Στις 6 Αυγούστου 2015, ο επικεφαλής του τμήματος «Πόροι και υποστήριξη» του Cedefop δημοσίευσε πίνακα των δυνάμενων να προαχθούν υπαλλήλων. Ο προσφεύγων συγκαταλεγόταν μεταξύ των υπαλλήλων που μπορούσαν να προσδοκούν την προαγωγή τους στον βαθμό AD 12.

10 Αντιθέτως, το όνομα του προσφεύγοντος δεν περιλαμβανόταν στον κατάλογο των υπαλλήλων που προτείνονταν στην ΑΔΑ για προαγωγή, ο οποίος είχε καταρτιστεί από την επιτροπή διευθύνσεως στις 14 Οκτωβρίου 2015.

11 Στις 4 Νοεμβρίου 2015, η ΑΔΑ κατάρτισε τον πίνακα των προαχθέντων υπαλλήλων, στον οποίο δεν περιλαμβανόταν το όνομα του προσφεύγοντος (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

12 Στις 29 Ιανουαρίου 2016, ο προσφεύγων υπέβαλε, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, διοικητική ένσταση κατά της προσβαλλόμενης απόφασης, η οποία ένσταση κοινοποιήθηκε στην ΑΔΑ στις 3 Φεβρουαρίου 2016. Προέβαλε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εμπεριέχει προδήλως εσφαλμένη εκτίμηση και παραβαίνει τα άρθρα 44 και 45 του ΚΥΚ, ενώ παραβιάζει και τις αρχές της ίσης μεταχείρισης και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Η διοικητική ένσταση περιλάμβανε επίσης αίτημα αποζημίωσης.

13 Στις 19 Απριλίου 2016, ο προσφεύγων υπέβαλε προφορικά στην επιτροπή προσφυγών τα επιχειρήματά του προς στήριξη της διοικητικής ένστασής του.

14 Το Cedefop δεν απάντησε ρητώς στην ένσταση εντός της προβλεπόμενης από τον ΚΥΚ τετράμηνης προθεσμίας ούτε μετά τη λήξη της προθεσμίας αυτής.

15 Ο προσφεύγων επανήλθε στο Συμβούλιο την 1η Φεβρουαρίου 2016.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

16 Με δικόγραφο που περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 22 Ιουνίου 2016, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή-αγωγή [στο εξής: προσφυγή], η οποία αρχικά πρωτοκολλήθηκε με αριθμό υποθέσεως F-31/16.

17 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3 του κανονισμού (ΕΕ, Ευρατόμ) 2016/1192 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Ιουλίου 2016, για τη μεταβίβαση στο Γενικό Δικαστήριο της αρμοδιότητας εκδικάσεως σε πρώτο βαθμό των διαφορών μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των υπαλλήλων της (ΕΕ 2016, L 200, σ. 137), η παρούσα υπόθεση μεταφέρθηκε στο Γενικό Δικαστήριο στο στάδιο που βρισκόταν στις 31 Αυγούστου 2016 και πρέπει εφεξής να εκδικασθεί σύμφωνα με τον Κανονισμό Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου. Η υπόθεση πρωτοκολλήθηκε με αριθμό υποθέσεως T-601/16 και ανατέθηκε στο πρώτο τμήμα.

18 Δεδομένου ότι οι διάδικοι δεν ζήτησαν τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζήτησης, βάσει του άρθρου 106, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο (ένατο τμήμα), θεωρώντας ότι έχει διαφωτιστεί επαρκώς από τα έγγραφα της δικογραφίας, αποφάσισε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 106, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, να κρίνει επί της προσφυγής χωρίς να διεξαχθεί επ' ακροατηρίου συζήτηση.

19 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– να υποχρεώσει το Cedefop να τον αποζημιώσει για την υλική ζημία και την ηθική βλάβη που υπέστη,

– να καταδικάσει το Cedefop στα δικαστικά έξοδα.

20 Το Cedefop ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή ως εν μέρει απαράδεκτη,

– να απορρίψει την προσφυγή στο σύνολό της ως αβάσιμη,

– να απορρίψει το αίτημα αποζημίωσης,

– να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του αιτήματος ακύρωσης

21 Προς στήριξη του αιτήματος ακύρωσης της προσβαλλόμενης απόφαση, ο προσφεύγων προβάλλει τρεις λόγους. Ο πρώτος λόγος ακύρωσης αφορά μη τήρηση της υποχρέωσης αιτιολόγησης. Ο δεύτερος αφορά παράβαση των άρθρων 44 και 45 του ΚΥΚ, καθώς και παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης και προσβολή του δικαιώματος σε επαγγελματική εξέλιξη. Ο τρίτος λόγος ακύρωσης αφορά παράβαση του καθήκοντος μέριμνας και παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

22 Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακύρωσης, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι πλημμελώς αιτιολογημένη. Στο πλαίσιο αυτό, τονίζει, αφενός, ότι η εν λόγω απόφαση περιλαμβάνει μόνον τον πίνακα με τα ονόματα των προαχθέντων μονίμων υπαλλήλων και, αφετέρου, ότι η διοικητική ένστασή του απορρίφθηκε σιωπηρώς και, ως εκ τούτου, χωρίς παράθεση αιτιολογίας.

23 Συνεπώς, δεν υπήρξε σοβαρή αιτιολόγηση της προσβαλλόμενης απόφασης ούτε κατά το διάστημα πριν από την άσκηση της προσφυγής ούτε όσον αφορά τις προγενέστερες αιτήσεις προαγωγής. Κατά συνέπεια, ο προσφεύγων θεωρεί ότι δεν ήταν σε θέση να κατανοήσει τους λόγους για τους οποίους το όνομά του δεν περιλήφθηκε στον πίνακα των προαχθέντων υπαλλήλων.

24 Ο προσφεύγων προβάλλει ότι το μόνο στοιχείο που διαθέτει συναφώς είναι η ανεπίσημη εξήγηση ότι η προαγωγή του στον βαθμό AD 12 δεν εγκρίθηκε διότι θα κατατάσσονταν σε βαθμό υψηλότερο τόσο από τον προϊστάμενό του όσο και από τον υποδιευθυντή του Cedefop. Διευκρινίζει ότι, ακόμη και εάν η εξήγηση αυτή είναι βάσιμη, δεν μπορεί να δικαιολογήσει κατά νόμον τη μη προαγωγή του.

25 Περαιτέρω, ο προσφεύγων τονίζει ότι, εφόσον η επίμαχη απόφαση στερείται αιτιολογίας, όπως συμβαίνει εν προκειμένω, η έλλειψη αυτή δεν μπορεί να θεραπευθεί κατά το στάδιο της ένδικης διαδικασίας, όπως προκύπτει από τις αποφάσεις της 3ης Οκτωβρίου 2006, Nijs κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου (T-171/05, EU:T:2006:288, σκέψεις 41 έως 47), και της 8ης Οκτωβρίου 2008, Barbin κατά Κοινοβουλίου (F-81/07, EU:F:2008:125, σκέψη 28). Συνεπώς, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί για τον λόγο αυτόν, παρά τις εξηγήσεις που παρέθεσε το Cedefop με το υπόμνημα αντίκρουσης.

26 Ο προσφεύγων προβάλλει ακόμη ότι ο κανόνας της αντιστοιχίας μεταξύ της διοικητικής ένστασης και της προσφυγής επιβεβαιώνει ότι δεν επιτρέπεται η τακτοποίηση της αιτιολογίας μιας βλαπτικής πράξης κατά την ένδικη διαδικασία, δεδομένου ότι ο κανόνας αυτός απαγορεύει στον προσφεύγοντα να προβάλει νέους λόγους κατά τη διαδικασία αυτή, παρά το γεγονός ότι αγνοεί την αιτιολογία της απόφασης της οποίας αμφισβητεί τη νομιμότητα. Φρονεί ότι παραβιάζεται έτσι η αρχή της ισότητας, διότι η διοίκηση βρίσκεται σε ευνοϊκότερη θέση απ' ό,τι αυτός.

27 Επιπλέον, ο προσφεύγων αμφισβητεί την επιχειρηματολογία του Cedefop σύμφωνα με την οποία το γεγονός ότι ο προσφεύγων γνώριζε τις εκθέσεις αξιολόγησής του, τις παρατηρήσεις επί της απόδοσής του και το εσωτερικό σημείωμα της 19ης Ιουλίου 2013 αρκεί για να θεωρηθεί η προσβαλλόμενη απόφαση επαρκώς αιτιολογημένη. Κατά τον προσφεύγοντα, εάν η επιχειρηματολογία αυτή γινόταν εν προκειμένω δεκτή, θα καθίσταντο άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας τόσο το άρθρο 296 ΣΛΕΕ όσο και το δικαίωμά του σε πραγματική προσφυγή, όπως προβλέπεται από το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

28 Εξάλλου, ο προσφεύγων παραδέχεται ότι η υποβολή της υποψηφιότητάς του για θέση στο Συμβούλιο προηγήθηκε της προσβαλλόμενης απόφασης, επισημαίνοντας, ωστόσο, ότι την υποψηφιότητα αυτή την υπέβαλε προληπτικά, ενόψει του ενδεχομένου να εκδοθεί εκ νέου απόφαση περί μη προαγωγής του.

29 Ο προσφεύγων τονίζει ότι δεν μπορούσε επιπλέον να γνωρίζει την αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης για τον λόγο ότι είχε συμπεριληφθεί στον κατάλογο των υπαλλήλων που είχαν προταθεί για προαγωγή από την επιτροπή διευθύνσεως του Cedefop.

30 Αντιθέτως, κατά το Cedefop, η πλήρης απουσία αιτιολογίας δεν μπορεί μεν να θεραπευθεί κατά το στάδιο της ένδικης διαδικασίας, πλην όμως το πλαίσιο εντός του οποίου εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν γνωστό στον προσφεύγοντα, ο οποίος ήταν ως εκ τούτου σε θέση να εκτιμήσει το βάσιμο της απόφασης αυτής, οπότε η εν λόγω απόφαση πρέπει να θεωρηθεί επαρκώς αιτιολογημένη, σύμφωνα με τις αρχές που συνάγονται από τη νομολογία. Οι αρχές αυτές παρατίθενται, εξάλλου, στην απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 2006, Nijs κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου (T-171/05, EU:T:2006:288), την οποία επικαλείται και ο προσφεύγων προς στήριξη της επιχειρηματολογίας του.

31 Πρώτον, το Cedefop υπενθυμίζει ότι η διαδικασία των προαγωγών στηρίζεται σε κανόνες τους οποίους ο προσφεύγων δεν ήταν δυνατόν να αγνοεί, ως εκ της θέσεώς του, και οι οποίοι εφαρμόστηκαν εν προκειμένω κατά τρόπο αντικειμενικό και με ακρίβεια.

32 Δεύτερον, το Cedefop υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων γνώριζε το περιεχόμενο και το επίπεδο των αξιολογήσεών του, τις παρατηρήσεις προς αυτόν σχετικά με τον τρόπο διαχείρισης της ομάδας του, καθώς και τις λοιπές παραλείψεις και παρατυπίες που παρατίθενται στο εσωτερικό σημείωμα της 19ης Ιουλίου 2013, το οποίο περιλαμβάνεται στον ατομικό του φάκελο. Συναφώς, το Cedefop εμμένει στο γεγονός ότι ο προσφεύγων προσδιόρισε με σαφήνεια, στην παράγραφο 19 της ένστασής του, τις επικρίσεις που είχαν διατυπωθεί σε βάρος του, οπότε δεν μπορεί βασίμως να υποστηρίξει ότι δεν ήταν σε θέση να κατανοήσει τους λόγους για τους οποίους δεν συμπεριλαμβανόταν στους προαχθέντες υπαλλήλους.

33 Τρίτον, τα περί αδυναμίας του να κατανοήσει το περιεχόμενο της προσβαλλόμενης απόφασης, λόγω της οποίας αισθάνθηκε, όπως διατείνεται, απογοήτευση και παρακινήθηκε να επιστρέψει στο Συμβούλιο, αναιρούνται από το γεγονός ότι η προθεσμία υποβολής υποψηφιοτήτων για τη θέση που κατείχε ο προσφεύγων στο Συμβούλιο ήταν προγενέστερη της ημερομηνίας έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης. Επομένως, ο προσφεύγων μπορούσε να προβλέψει το περιεχόμενο της απόφασης αυτής, πράγμα που σημαίνει ότι γνώριζε επαρκώς το πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε.

34 Εξάλλου, όσον αφορά το γεγονός ότι το όνομα του προσφεύγοντος είχε συμπεριληφθεί στον κατάλογο των υπαλλήλων που είχαν προταθεί για προαγωγή από την επιτροπή διευθύνσεως, το Cedefop υπενθυμίζει ότι η διαδικασία που προβλέπεται από τις γενικές εκτελεστικές διατάξεις (Cedefop/DGE/10/2011 και Cedefop/DGE/11/2011) τηρήθηκε πλήρως εν προκειμένω και ότι το όνομα του προσφεύγοντος εμφανιζόταν μεν στον ενοποιημένο κατάλογο όλων των υπαλλήλων που μπορούσαν να προαχθούν, ο οποίος είχε καταρτιστεί από την προαναφερθείσα επιτροπή, αλλά όχι στον κατάλογο της επιτροπής αυτής με τα ονόματα των υπαλλήλων που εν τέλει προτάθηκαν στην ΑΔΑ για προαγωγή.

35 Εν κατακλείδι, το Cedefop υποστηρίζει ότι από το σύνολο των περιστάσεων αυτών, και όχι μόνον από το περιεχόμενο του ατομικού φακέλου του προσφεύγοντος, συνάγεται ότι ο προσφεύγων γνώριζε το πλαίσιο εντός του οποίου εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση.

36 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολόγησης που επιβάλλει το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, υποχρέωση ταυτόσημη με τη γενική υποχρέωση αιτιολόγησης που επιβάλλει το άρθρο 296 ΣΛΕΕ, έχει ως σκοπό, αφενός, να παράσχει στον ενδιαφερόμενο επαρκή

στοιχεία προκειμένου να εκτιμήσει τη βασιμότητα της βλαπτικής γι' αυτόν πράξης και τη σκοπιμότητα άσκησης προσφυγής ενώπιον του δικαστή της Ένωσης και, αφετέρου, να παράσχει στον δικαστή τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχό του όσον αφορά τη νομιμότητα της πράξης (βλ. αποφάσεις της 29ης Σεπτεμβρίου 2005, Napoli Buzzanca κατά Επιτροπής, T-218/02, EU:T:2005:343, σκέψη 57 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, της 3ης Οκτωβρίου 2006, Nijs κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, T-171/05, EU:T:2006:288, σκέψη 36 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2016, Pohjanmäki κατά Συμβουλίου, T-410/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:465, σκέψη 77 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Επομένως, η κατά τα προεκτεθέντα επιβαλλόμενη υποχρέωση αιτιολόγησης συνιστά ουσιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης από την οποία χωρεί παρέκκλιση για επιτακτικούς μόνο λόγους (αποφάσεις της 29ης Σεπτεμβρίου 2005, Napoli Buzzanca κατά Επιτροπής, T-218/02, EU:T:2005:343, σκέψη 57, της 3ης Οκτωβρίου 2006, Nijs κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, T-171/05, EU:T:2006:288, σκέψη 36, και της 4ης Ιουλίου 2007, Lopparelli κατά Επιτροπής, T-502/04, EU:T:2007:197, σκέψη 74). Η υποχρέωση αυτή, η οποία αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της αρχής της χρηστής διοίκησης, όπως προκύπτει από το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, κατέστη ακόμη σημαντικότερη μετά την έναρξη ισχύος της Συνθήκης της Λισσαβώνας, με την προσθήκη του άρθρου 15, παράγραφος 1, και του άρθρου 298, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Συγκεκριμένα, μια ανοιχτή και αποτελεσματική ευρωπαϊκή διοίκηση οφείλει να τηρεί σχολαστικά τις διατάξεις του ΚΥΚ. Ειδικότερα, η αιτιολόγηση κάθε βλαπτικής για τους υπαλλήλους της Ένωσης πράξης αποτελεί αναγκαία συνθήκη για τη διασφάλιση ήρεμου κλίματος εργασίας στη διοίκηση της Ένωσης, προκειμένου να μη δημιουργείται η υποψία ότι η διαχείριση του προσωπικού στηρίζεται στην αυθαιρεσία και την ευνοιοκρατία.

37 Κατά πάγια επίσης νομολογία, η ΑΔΑ δεν υποχρεούται να αιτιολογήσει μια απόφαση περί προαγωγής ούτε έναντι του αποδέκτη της ούτε έναντι των μη προαχθέντων υποψηφίων, πλην όμως υποχρεούται να αιτιολογήσει την απόφαση με την οποία απορρίπτει τη διοικητική ένσταση που υποβάλλει βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ ο μη προαχθείς υποψήφιος, καθόσον η αιτιολογία της απορριπτικής αυτής απόφασης θεωρείται ότι συμπίπτει με την αιτιολογία της απόφασης κατά της οποίας στρεφόταν η διοικητική ένσταση (βλ. αποφάσεις της 21ης Μαΐου 2014, Mocová κατά Επιτροπής, T-347/12 P, EU:T:2014:268, σκέψη 41 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2016, Pohjanmäki κατά Συμβουλίου, T-410/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:465, σκέψη 79 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

38 Επομένως, η αιτιολογία πρέπει να διατυπώνεται το αργότερο έως την απόρριψη της διοικητικής ένστασης (αποφάσεις της 20ής Φεβρουαρίου 2002, Roman Parra κατά Επιτροπής, T-117/01, EU:T:2002:35, σκέψη 26, και της 21ης Μαΐου 2014, Mocová κατά Επιτροπής, T-347/12 P, EU:T:2014:268, σκέψη 41).

39 Επιπλέον, η επάρκεια της αιτιολογίας της προσβαλλόμενης πράξης πρέπει να κρίνεται όχι μόνο βάσει του περιεχομένου της πράξης αυτής, αλλά και βάσει του πραγματικού και νομικού πλαισίου εντός του οποίου εντάσσεται η έκδοσή της (βλ. αποφάσεις της 14ης Φεβρουαρίου 1990, Delacre κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-350/88, EU:C:1990:71, σκέψη 16 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, της 13ης Σεπτεμβρίου 2016, Pohjanmäki κατά Συμβουλίου, T-410/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:465, σκέψη 78, και της 19ης Ιανουαρίου 2017, Επιτροπή κατά Frieberger και Vallin, T-232/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:15, σκέψη 41). Εφόσον, σύμφωνα με το άρθρο 45 του ΚΥΚ, οι προαγωγές γίνονται κατ' επιλογή, αρκεί η αιτιολογία της απόρριψης της διοικητικής ένστασης να αναφέρεται στην εφαρμογή των εκ του νόμου και του ΚΥΚ προϋποθέσεων προαγωγής στην ατομική περίπτωση του υπαλλήλου (βλ. αποφάσεις της 20ής Φεβρουαρίου 2002, Roman Parra κατά Επιτροπής, T-117/01, EU:T:2002:35, σκέψη 27 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 29ης Σεπτεμβρίου 2005, Napoli Buzzanca κατά Επιτροπής, T-218/02 EU:T:2005:343, σκέψη 60).

40 Εξάλλου, σε περίπτωση παντελούς έλλειψης αιτιολογίας πριν από την άσκηση προσφυγής, αποτελεί πάγια νομολογία ότι η έλλειψη αυτή δεν μπορεί να καλυφθεί με εξηγήσεις που παρέχει η ΑΔΑ μετά την άσκηση της προσφυγής. Στο στάδιο αυτό, οι εξηγήσεις αυτές δεν εξυπηρετούν πλέον τον σκοπό της αιτιολογίας, καθώς μετά την άσκηση της προσφυγής η ΑΔΑ δεν δύναται πλέον να θεραπεύσει τα

ελαττώματα της απόφασή της με απάντηση απορριπτική της ένστασης (απόφαση της 9ης Δεκεμβρίου 1993, Κοινοβούλιο κατά Volger, C-115/92 P, EU:C:1993:922, σκέψη 23· βλ., επίσης, αποφάσεις της 7ης Φεβρουαρίου 2007, Caló κατά Επιτροπής, T-118/04 και T-134/04, EU:T:2007:37, σκέψη 268 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2016, Pohjanmäki κατά Συμβουλίου, T-410/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:465, σκέψη 80 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

41 Η δυνατότητα τακτοποίησης της παντελούς έλλειψης αιτιολογίας μετά την άσκηση προσφυγής θα προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας, καθόσον ο προσφεύγων θα διέθετε μόνο το υπόμνημα απαντήσεως για να προβάλει τους ισχυρισμούς του κατά της αιτιολογίας της οποίας θα είχε λάβει γνώση μόνο μετά την άσκηση της προσφυγής. Θα θιγόταν έτσι η αρχή της ισότητας των διαδίκων ενώπιον του δικαστή της Ένωσης (αποφάσεις της 6ης Ιουλίου 2004, Huygens κατά Επιτροπής, T-281/01, EU:T:2004:207, σκέψη 109, και της 29ης Σεπτεμβρίου 2005, Napoli Buzzanca κατά Επιτροπής, T-218/02, EU:T:2005:343, σκέψη 62· βλ. επίσης, διάταξη της 8ης Μαρτίου 2012, Marcuccio κατά Επιτροπής, T-126/11 P, EU:T:2012:115, σκέψη 47 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

42 Σε περίπτωση σιωπηρής και, κατά συνέπεια, τυπικώς αναιτιολόγητης απόρριψης μιας διοικητικής ένστασης, η διοίκηση συμβάλλει καθοριστικά με τη συμπεριφορά της στη γένεση της ένδικης διαφοράς, κατά το μέτρο που ο ενδιαφερόμενος αναγκάζεται, ελλείψει αντιδράσεως στην ένστασή του εντός των προθεσμιών του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, να προσφύγει στο Γενικό Δικαστήριο προκειμένου να επιτύχει την προσήκουσα αιτιολόγηση της απόφασης που εκδόθηκε ως προς αυτόν. Ωστόσο, όταν η ΑΔΑ ενεργεί κατ' αυτόν τον τρόπο, ο οποίος είναι αντίθετος στις επιταγές της χρηστής διοίκησης, θίγεται η κατανομή αρμοδιοτήτων μεταξύ, αφενός, της διοίκησης και, αφετέρου, του δικαστή της Ένωσης, καθώς ο δεύτερος καθίσταται το μόνο και το πρώτο όργανο το οποίο μπορεί να παράσχει στον ενδιαφερόμενο αιτιολόγηση σύμφωνη με το άρθρο 25 του ΚΥΚ. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο αν ληφθεί υπόψη ότι η τήρηση της υποχρέωσης αιτιολόγησης κατά τη διαδικασία πριν από την άσκηση της προσφυγής αποσκοπεί στο να μπορεί ο ενδιαφερόμενος να κατανοήσει το περιεχόμενο της απόφασης που έχει εκδοθεί ως προς αυτόν και, ενδεχομένως, να τον πείσει ως προς τη νομιμότητά της, ώστε να μην κινήσει ένδικη διαδικασία (βλ., συναφώς, απόφαση της 15 Σεπτεμβρίου 2005, Casini κατά Επιτροπής, T-132/03, EU:T:2005:324, σκέψη 34).

43 Αντιθέτως, έχει κριθεί ότι μια ανεπαρκής απλώς αιτιολογία παρασχεθείσα στο πλαίσιο της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας δεν είναι ικανή να δικαιολογήσει την ακύρωση της αμφισβητούμενης απόφασης, εφόσον η ΑΔΑ παράσχει συμπληρωματικές διευκρινίσεις κατά τη δίκη (αποφάσεις της 12ης Δεκεμβρίου 2002, Morello κατά Επιτροπής, T-338/00 και T-376/00, EU:T:2002:314, σκέψη 55 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 4ης Μαΐου 2005, Sena κατά AESA, T-30/04, EU:T:2005:161, σκέψη 71), με την επισήμανση, ωστόσο, ότι, για τους λόγους που παρατίθενται στις σκέψεις 40 έως 42 ανωτέρω, το θεσμικό όργανο δεν επιτρέπεται να αντικαταστήσει την αρχική εσφαλμένη αιτιολογία με μια εντελώς νέα αιτιολογία (βλ., συναφώς, απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 2005, Napoli Buzzanca κατά Επιτροπής, T-218/02, EU:T:2005:343, σκέψη 63 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

44 Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο έχει δεχθεί ότι η αρχική ανεπάρκεια της αιτιολογίας μπορεί να θεραπευθεί με συμπληρωματικές διευκρινίσεις που παρέχονται ακόμη και κατά τη δίκη, εφόσον ο ενδιαφερόμενος διέθετε ήδη, πριν από την άσκηση της προσφυγής του, στοιχεία που αποτελούν αρχή αιτιολογίας (βλ. αποφάσεις της 20ής Φεβρουαρίου 2002, Roman Parra κατά Επιτροπής, T-117/01, EU:T:2002:35, σκέψη 30 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, της 3ης Φεβρουαρίου 2005, Heurtaux κατά Επιτροπής, T-172/03, EU:T:2005:34, σκέψη 44 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 3ης Οκτωβρίου 2006, Nijs κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, T-171/05, EU:T:2006:288, σκέψη 45 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

45 Έχει, επίσης, κριθεί, σχετικά με σιωπηρή απόρριψη διοικητικής ένστασης που αφορούσε μη προαγωγή, ότι η απόφαση θεωρείται επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον το πλαίσιο εντός του οποίου εκδίδεται είναι γνωστό στον ενδιαφερόμενο υπάλληλο, οπότε αυτός είναι σε θέση να κατανοήσει το περιεχόμενο μέτρου που τον αφορά (βλ. αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 2005, Casini κατά Επιτροπής, T-132/03,

EU:T:2005:324, σκέψη 36 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, της 29ης Σεπτεμβρίου 2005, Napoli Buzzanca κατά Επιτροπής, T-218/02, EU:T:2005:343, σκέψη 64 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 3ης Οκτωβρίου 2006, Nijs κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, T-171/05, EU:T:2006:288, σκέψη 45 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

46 Δεδομένης, ωστόσο, της σημασίας της υποχρέωσης αιτιολόγησης για τα δικαιώματα άμυνας, το πλαίσιο εντός του οποίου έχει εκδοθεί μια απόφαση περί μη προαγωγής, η οποία έχει επικυρωθεί κατόπιν ενστάσεως, μόνο κατ' εξαίρεση μπορεί να θεωρηθεί ως αρχή αιτιολογίας της εν λόγω απόφασης (απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 2005, Napoli Buzzanca κατά Επιτροπής, T-218/02, EU:T:2005:343, σκέψη 79· βλ. επίσης, συναφώς, αποφάσεις της 9ης Μαρτίου 2000, Vicente Nuñez κατά Επιτροπής, T-10/99, EU:T:2000:60, σκέψη 44, και της 3ης Φεβρουαρίου 2005, Heurtaux κατά Επιτροπής, T-172/03, EU:T:2005:34, σκέψη 47). Επομένως υπό περιστάσεις όπως αυτές της υπό κρίση υπόθεσης, δεν μπορεί να υφίσταται αρχή αιτιολογίας, εφόσον η ΑΔΑ δεν έχει παραθέσει κανένα στοιχείο σχετικά με τον προσφεύγοντα και τη σύγκριση των προσόντων του με άλλους δυνάμενους να προαχθούν υπαλλήλους, βάσει των κριτηρίων του άρθρου 45 του ΚΥΚ (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 3ης Φεβρουαρίου 2005, Heurtaux κατά Επιτροπής, T-172/03, EU:T:2005:34, σκέψεις 46 έως 50, και της 23ης Οκτωβρίου 2013, Verstreken κατά Συμβουλίου, F-98/12, EU:F:2013:156, σκέψεις 31 και 32· βλ. επίσης, κατ' αναλογία, απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2009, Behmer κατά Κοινοβουλίου, F-16/08, EU:F:2009:107, σκέψη 32).

47 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η ΑΔΑ δεν απάντησε στη διοικητική ένσταση, καθώς την απέρριψε σιωπηρώς.

48 Πρέπει, συνεπώς, να εξεταστούν τα διάφορα στοιχεία που παραθέτει το Cedefop προκειμένου να διαπιστωθεί εάν το πλαίσιο εντός του οποίου εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση παρείχε στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να κατανοήσει το περιεχόμενό της και, ως εκ τούτου, να κριθεί η νομιμότητα της απόφασης αυτής βάσει των κριτηρίων του άρθρου 45 του ΚΥΚ.

49 Συναφώς, υπενθυμίζεται καταρχάς ότι στις 19 Απριλίου 2016, ο προσφεύγων ανέπτυξε προφορικά ενώπιον της επιτροπής προσφυγών τα επιχειρήματά του προς στήριξη της διοικητικής ένστασής του (βλ. σκέψη 13 ανωτέρω). Ωστόσο, το Cedefop δεν υποστηρίζει ότι παρασχέθηκαν τότε στο προσφεύγοντα ελλιπή έστω διευκρινιστικά στοιχεία σχετικά με την αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης.

50 Περαιτέρω, το Cedefop υποστηρίζει, πρώτον, ότι ο προσφεύγων, λόγω των καθηκόντων του, οπωσδήποτε γνώριζε τους κανόνες που διέπουν τις προαγωγές και όφειλε να έχει αντιληφθεί ότι κατά τις προαγωγές του 2015 οι κανόνες αυτοί εφαρμόστηκαν ως προς αυτόν σωστά και αντικειμενικά. Ωστόσο, το στοιχείο αυτό δεν ασκεί επιρροή, διότι η γνώση του προσφεύγοντος σχετικά τα κριτήρια προαγωγής δεν πρέπει να συγχέεται με τη γνώση του τρόπου εφαρμογής των κριτηρίων αυτών στην περίπτωσή του (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2009, Behmer κατά Κοινοβουλίου, F-16/08, EU:F:2009:107, σκέψη 33 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

51 Το ίδιο ισχύει και για το σημείωμα του διευθυντή του Cedefop της 9ης Μαρτίου 2015, το οποίο απευθυνόταν στο σύνολο του προσωπικού του Cedefop και το οποίο επικαλείται το Cedefop στο πλαίσιο της υπό κρίση υπόθεσης. Στο σημείωμα αυτό, ο διευθυντής αρκείται σε μια γενική περιγραφή των κριτηρίων βάσει των οποίων αποφασίστηκε η προαγωγή ή μη των υπαλλήλων κατά την περίοδο προαγωγών 2015. Επομένως, ο προσφεύγων δεν είχε τη δυνατότητα να κατανοήσει βάσει του σημειώματος αυτού πώς εφαρμόστηκαν τα εν λόγω κριτήρια στην περίπτωσή του.

52 Δεύτερον, το Cedefop προβάλλει ότι ο προσφεύγων γνώριζε ότι είχαν διατυπωθεί σε βάρος του πολυάριθμες επικρίσεις σε επαγγελματικό επίπεδο, οι οποίες αφορούσαν όχι μόνο τη διαχείριση της ομάδας του, αλλά και διάφορες παρατυπίες κατά τη σύναψη δημοσίων συμβάσεων.

53 Συναφώς, από τις εκθέσεις αξιολόγησης του προσφεύγοντος για τα έτη 2012 έως 2014 προκύπτει βεβαίως ότι διατυπώθηκαν σε βάρος του επικριτικές παρατηρήσεις, ιδίως όσον αφορά τη διαχείριση των ομάδων του. Συγκεκριμένα, στην έκθεση αξιολόγησης του 2012, ο αξιολογητής επισήμανε, μεταξύ άλλων, ότι ανέμενε για το έτος αυτό «να υιοθετήσει [ο προσφεύγων] πιο ήρεμο και πιο συντονισμένο τρόπο εργασίας με τα μέλη της ομάδας του», πλην όμως «αυτό δεν επιτεύχθηκε πλήρως κατά το πρώτο εξάμηνο, λαμβανομένων υπόψη των εντάσεων που ανέκυπταν κατά καιρούς στο εσωτερικό της υπηρεσίας». Στην ίδια έκθεση αναφέρεται ότι, παρά τη διαπιστωθείσα πρόοδο, «[ο προσφεύγων] συναντούσε ακόμη δυσκολίες όσον αφορά τη βέλτιστη διαχείριση του χρόνου εργασίας του […] και την ανάθεση εργασιών στα μέλη της ομάδας του», ενώ ο αξιολογητής επισήμανε ότι ο προσφεύγων εξακολουθούσε να «ασχολείται υπερβολικά με την επανεκτέλεση, βελτίωση ή τελειοποίηση της εργασίας των υφισταμένων του» σε βάρος του διαθέσιμου χρόνου «για την εξυπηρέτηση των προτεραιοτήτων και των σκοπών της υπηρεσίας του, για την απευθείας διαχείριση της ομάδας του και τη διαχείριση των συγκρούσεων». Στην έκθεση αξιολόγησης του 2013, ο αξιολογητής επισήμανε, μεταξύ άλλων, ότι «απαιτείται ακόμη πρόοδος [εκ μέρους του προσφεύγοντος] για τη διασφάλιση επαρκούς επικοινωνίας με τα μέλη των υπαγόμενων σε αυτόν υπηρεσιών, για την αποτελεσματική διαχείριση των συγκρούσεων και την απρόσκοπτη υλοποίηση των εκθέσεων, του σχεδιασμού και των διοικητικών στόχων». Τέλος, στην έκθεση αξιολόγησης του 2014, που ήταν η τελευταία έκθεση αξιολόγησης του προσφεύγοντος πριν από την έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης, ο αξιολογητής επισήμανε ότι ο προσφεύγων είχε αποκτήσει «μεγαλύτερη ευχέρεια στη σύνταξη κανόνων και στην αναθεώρηση εγγράφων, καθώς και στην διαχείριση του προσωπικού» και ότι συνέχιζε να αφιερώνει υπερβολικά μεγάλο μέρος του χρόνου εργασίας του «στην εκ νέου σύνταξη, βελτίωση ή τελειοποίηση των εγγράφων, όταν του ζητούσαν τεχνικές συμβουλές». Ο αξιολογητής επισήμανε εκ νέου ως αρνητικό στοιχείο το γεγονός ότι ο χρόνος αυτός δεν αφιερωνόταν «σε γενικές προτεραιότητες και στόχους της υπηρεσίας, καθώς και στην άμεση διαχείριση της ομάδας του [προσφεύγοντος]» και διατύπωνε την προσδοκία ότι ο προσφεύγων θα ακολουθήσει το 2015, μια «πιο ήρεμη και συντονισμένη μέθοδο εργασίας για τον ίδιο και την ομάδα του».

54 Οι εκθέσεις αξιολόγησης του προσφεύγοντος για τα έτη 2012 έως 2014 περιείχαν όμως και ορισμένες θετικές κρίσεις για την εργασία του προσφεύγοντος.

55 Συγκεκριμένα, από την έκθεση αξιολόγησης του 2014 προκύπτει ότι ο προσφεύγων επιδείκνυε «αφοσίωση», «εργαζόταν πολλές ώρες ημερησίως» και ήταν «ευχάριστο να εργάζεται κανείς μαζί του», ο δε γενικός διευθυντής του Cedefop τόνιζε στην ίδια έκθεση ότι ο προσφεύγων είχε «επιτύχει όλους τους στόχους που του είχαν ανατεθεί με ικανοποιητικό επίπεδο ποιότητας», επισημαίνοντας ότι ο προσφεύγων επιδεικνύει «αυξημένο βαθμό αφοσίωσης και αίσθησης του καθήκοντος».

56 Γενικότερα, όπως προκύπτει από τις εκθέσεις αξιολόγησης των ετών 2012 έως 2014, η συνολική αξιολόγηση του προσφεύγοντος είχε χαρακτηριστεί ως ικανοποιητική, η δε απόδοσή του καθ' όλα τα έτη αυτά είχε χαρακτηριστεί ως επιπέδου III, δηλαδή ως «καλή απόδοση, στο επίπεδο που απαιτείται για τη συγκεκριμένη θέση».

57 Επιπλέον, στις εκθέσεις αξιολόγησης των ετών 2012 και 2013 γίνεται λόγος για βελτίωση των διαχειριστικών ικανοτήτων του προσφεύγοντος. Συγκεκριμένα, από την έκθεση αξιολόγησης του 2012 προκύπτει ότι ο προσφεύγων είχε παρακολουθήσει πρόγραμμα εκπαίδευσης στον τομέα της διαχείρισης, προκειμένου να βελτιώσει τις αντίστοιχες ικανότητές του και ότι από το έτος αυτό «κατάρτισε σχέδιο δράσης και άρχισε να εφαρμόζει τις γνώσεις που απέκτησε». Στην ίδια έκθεση ωστόσο επισημαινόταν ότι ο προσφεύγων πρέπει να βελτιωθεί ως προς το ζήτημα αυτό. Το επόμενο έτος ο αξιολογητής επισήμανε στην έκθεση αξιολόγησης του 2013 την «πρόοδο [του προσφεύγοντος] όσον αφορά τη διαχείριση της ομάδας» και, ειδικότερα, «τη διοργάνωση τακτικών υπηρεσιακών συσκέψεων». Ο αξιολογητής τόνιζε ότι «απαιτείται ακόμη κάποια πρόοδος», επισημαίνοντας, ωστόσο, ότι ο προσφεύγων «είχε αναθέσει ακόμη περισσότερες από τις ελεγκτικές αρμοδιότητές του […], προκειμένου να διαθέσει χρόνο σε πιο άμεσες διαχειριστικές και οργανωτικές εργασίες» και αναγνωρίζοντας έτσι «την προσπάθεια [που είχε καταβάλει ο προσφεύγων] για τη βελτίωση των διαχειριστικών ικανοτήτων του».

58 Τέλος, στην έκθεση αξιολόγησης του 2014, ο αξιολογητής επισημαίνει ότι ο προσφεύγων είχε, κατ' ουσίαν, «εκπληρώσει το σύνολο των στόχων που είχαν ανατεθεί σε αυτόν με ικανοποιητικό επίπεδο ποιότητας» και ότι «εκτιμούνταν ιδιαίτερα ο αυξημένος βαθμός αφοσίωσης και η αίσθηση του καθήκοντος που επέδειξε».

59 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι μόνη η παράθεση επικριτικών στοιχείων στις εκθέσεις αξιολόγησης του προσφεύγοντος για τα έτη 2012 έως 2014 δεν ήταν αρκετή ώστε αυτός να κατανοήσει πώς εφαρμόστηκαν στην περίπτωσή του τα κριτήρια του άρθρου 45 του ΚΥΚ, ώστε να δικαιολογείται η απόφαση περί μη προαγωγής του κατά την περίοδο προαγωγών 2015, μετά τη διενέργεια από το Cedefop συγκριτικής εξέτασης των προσόντων των προαγώγιμων υπαλλήλων στο πλαίσιο της σχετικής διαδικασίας προαγωγών.

60 Περαιτέρω, κανένα από τα έγγραφα ή τις ηλεκτρονικές επιστολές τα οποία επικαλείται το Cedefop στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακύρωσης και παρατίθενται στα παραρτήματα Β.15 και Β.19 έως Β.28 δεν μπορεί να θεωρηθεί ως, ανεπαρκής έστω, εξήγηση του τρόπου με τον οποίον η ΑΔΑ αξιολόγησε τα προσόντα του προσφεύγοντος κατά την περίοδο προαγωγών 2015, βάσει των κριτηρίων του άρθρου 45 του ΚΥΚ.

61 Συγκεκριμένα, όσον αφορά, πρώτον, τα δύο έγγραφα τα οποία αντηλλάγησαν στις 9 Ιανουαρίου 2015 μεταξύ μελών του προσωπικού του Cedefop που εμπλέκονταν στην αξιολόγηση του προσφεύγοντος και τα οποία παρατίθενται στο παράρτημα Β.26, αρκεί η διαπίστωση ότι αυτά δεν κοινοποιήθηκαν στον προσφεύγοντα. Δεδομένου ότι στη δικογραφία δεν υπάρχει κανένα στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα αντίγραφο των εγγράφων αυτών κατά τη διοικητική διαδικασία, τα έγγραφα αυτά δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να χαρακτηριστούν ως αρχή αιτιολογίας.

62 Όσον αφορά, περαιτέρω, τα λοιπά έγγραφα που επικαλείται το Cedefop, τα περισσότερα από τα οποία καταρτίστηκαν περισσότερο από ένα χρόνο πριν από την έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης και μάλιστα ορισμένα εξ αυτών είναι κατά πέντε ή και κατά επτά έτη προγενέστερα αυτής, τα έγγραφα αυτά αποδεικνύουν βεβαίως ότι ο προσφεύγων γνώριζε ορισμένες από τις επικρίσεις σχετικά με τις διαχειριστικές ικανότητές του καθώς και με τον χειρισμό ορισμένων υποθέσεων δημοσίων συμβάσεων.

63 Ωστόσο, εάν γινόταν δεκτό, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης, ότι μόνη η διατύπωση αρνητικών εκτιμήσεων για έναν υπάλληλο αρκεί για να διαπιστωθεί ότι υπάρχει αρχή αιτιολογίας, θα υπονομευόταν ο σκοπός του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, ο οποίος συνίσταται, κατά πάγια νομολογία, στην εξωδικαστική επίλυση των διαφορών που ανακύπτουν κατά τον χρόνο της διοικητικής ένστασης (αποφάσεις της 7ης Μαρτίου 1996, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, T-146/94, EU:T:1996:34, σκέψη 44, και της 3ης Δεκεμβρίου 2015, Cuallado Martorell κατά Επιτροπής, T-506/12 P, EU:T:2015:931, σκέψη 64).

64 Συγκεκριμένα, εάν αυτό γινόταν δεκτό, η ΑΔΑ θα μπορούσε, επικαλούμενη οποιοδήποτε σχετικό με τον μη προαχθέντα υπάλληλο αρνητικό στοιχείο αξιολόγησης, το οποίο έχει περιέλθει εις γνώση του, να απαλλαγεί από την υποχρέωση κοινοποίησης σε αυτόν αιτιολογημένης απόφασης περί απορρίψεως της διοικητικής ένστασης, υποχρέωση που απορρέει από το άρθρο 90, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ και αποτελεί ειδική έκφραση, αφενός, της υποχρέωσης αιτιολόγησης κάθε βλαπτικής απόφασης κατά το άρθρο 25, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ και, αφετέρου, του δικαιώματος στη χρηστή διοίκηση, το οποίο κατοχυρώνεται με το άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

65 Ωστόσο, μια τέτοια παράλειψη απάντησης σε διοικητική ένσταση, η οποία στρέφεται εξάλλου κατά απόφασης περί μη προαγωγής στερούμενης αιτιολογίας, ενδέχεται να προκαλέσει στον ενδιαφερόμενο την αίσθηση αδυναμίας κατανόησης ή ακόμη και απογοήτευσης, με συνέπεια αυτός να ωθείται να ασκήσει προσφυγή ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, προσφυγή η οποία θα μπορούσε να αποφευχθεί εάν η ΑΔΑ είχε ενεργήσει με την απαιτούμενη επιμέλεια.

66 Τρίτον, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η θέση του Cedefop ότι η ύπαρξη αρχής αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης επιβεβαιώνεται από την παράγραφο 19 της διοικητικής ένστασης, όπου ο προσφεύγων ανέφερε ότι «ο προϊστάμενός του [...] είχε διατυπώσει προφορικά και γραπτά τη μη ικανοποίησή του για τον τρόπο με τον οποίον ο [προσφεύγων] διαχειριζόταν την ομάδα του».

67 Η αναφορά αυτή αποτυπώνει μόνο την εικασία του προσφεύγοντος σχετικά με ένα στοιχείο που ενδεχομένως ελήφθη υπόψη από το Cedefop κατά την αξιολόγηση των προσόντων του στο πλαίσιο της διαδικασίας προαγωγών του 2015. Ωστόσο, για τους λόγους που παρατίθενται στις σκέψεις 63 έως 65 ανωτέρω, το γεγονός ότι ο μη προαχθείς υποψήφιος γνώριζε ότι έχουν διατυπωθεί αρνητικές γι' αυτόν εκτιμήσεις δεν μπορεί, καταρχήν, να υποκαταστήσει την αιτιολογία της απόφασης περί μη προαγωγής, αιτιολογία την οποία ο εν λόγω υποψήφιος δικαίως αναμένει να παραθέσει η ΑΔΑ με την απάντησή της στη διοικητική ένστασή του.

68 Το Cedefop δεν μπορεί να αντλήσει επιχειρήματα ως προς το ζήτημα αυτό από την απόφαση της 24ης Φεβρουαρίου 2010, P κατά Κοινοβουλίου (F-89/08, EU:F:2010:11), με την οποία το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε, σχετικά με απόφαση απόλυσης, ότι «από τη διατύπωση της διοικητικής ένστασης της προσφεύγουσας προκύπτει ότι αυτή ήταν σε θέση, με την εξέταση του προσωπικού της φακέλου, να λάβει γνώση του αιτήματος απόλυσης» και ότι «μπορούσε, ως εκ τούτου, να γνωρίζει ότι το αίτημα αυτό και, κατόπιν, η επίδικη απόφαση, αποτελούσε "συνέπεια του κλονισμού της εμπιστοσύνης, τόσο σε προσωπικό όσο και σε πολιτικό επίπεδο μεταξύ [αυτής] και του [A.M.], ο οποίος ήταν μη εγγεγραμμένο μέλος και άμεσος διοικητικός υπεύθυνος γι' αυτήν"». Συγκεκριμένα, η περίπτωση που εξετάζεται στο πλαίσιο της υπό κρίση υπόθεσης διαφέρει, διότι δεν προκύπτει από κανένα στοιχείο της δικογραφίας ότι ο προσφεύγων μπορούσε να λάβει γνώση, κατά τη διοικητική διαδικασία, εγγράφου του Cedefop στο οποίο να εξηγείται με ποιον τρόπο οι σε βάρος του επικρίσεις όσον αφορά τις ικανότητές του διαχείρισης της ομάδας δικαιολόγησαν την απόφαση περί μη προαγωγής του, μετά τη διενέργεια της προβλεπόμενης από το άρθρο 45 του ΚΥΚ συγκριτικής εξέτασης των προσόντων.

69 Τέλος, τέταρτον, το γεγονός που επικαλείται το Cedefop, ότι ο προσφεύγων είχε υποβάλει υποψηφιότητα για θέση στο Συμβούλιο ένα μήνα και πλέον πριν από την έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης αποδεικνύει, το πολύ, ότι, όπως προκύπτει από τις διευκρινίσεις του προσφεύγοντος, αυτός φοβόταν ότι δεν θα προαχθεί και επιθυμούσε έτσι να εξασφαλίσει ότι, εάν δεν ικανοποιηθεί, θα μπορεί να εγκαταλείψει το Cedefop. Αντιθέτως, το γεγονός αυτό ουδόλως αποδεικνύει ότι ο προσφεύγων ήταν από τότε βέβαιος ότι δεν πρόκειται να προαχθεί ούτε, κατά μείζονα λόγο, αποδεικνύει ότι γνώριζε τους λόγους που δικαιολογούσαν την απόφαση περί μη προαγωγής του.

70 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, πριν από την κοινοποίηση του υπομνήματος αντίκρουσης, ο προσφεύγων μπορούσε στην καλύτερη περίπτωση απλώς να ανησυχεί μήπως οι σε βάρος του επικρίσεις σχετικά με τις διαχειριστικές ικανότητές του εντός του Cedefop, καθώς και με ορισμένες παραλείψεις του κατά τον χειρισμό ορισμένων υποθέσεων δημοσίων συμβάσεων, θα είχαν επιπτώσεις στην αξιολόγηση των προσόντων του κατά τις προαγωγές του 2015.

71 Αντιθέτως, τα στοιχεία που προσκόμισε το Cedefop δεν αποδεικνύουν ότι ο προσφεύγων ήταν σε θέση, πριν από την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής, να κατανοήσει τον τρόπο με τον οποίο συνεκτιμήθηκαν οι επικρίσεις αυτές στο πλαίσιο της εφαρμογής ως προς αυτόν των κριτηρίων του άρθρου 45 του ΚΥΚ για την αξιολόγηση των προσόντων στο πλαίσιο διαδικασίας προαγωγών. Επομένως, το πλαίσιο εντός του οποίου εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ανεπαρκής έστω αιτιολογία της εν λόγω απόφασης.

72 Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτός ο πρώτος λόγος και να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, χωρίς να είναι απαραίτητο να εξεταστούν ο δεύτερος και ο τρίτος λόγος ακύρωσης που προβάλλονται από τον προσφεύγοντα. Δεν είναι επίσης απαραίτητο, υπό τις περιστάσεις αυτές, να

εξεταστεί η εκ μέρους του Cedefop αμφισβήτηση του παραδεκτού ορισμένων στοιχείων που παρατίθενται στην προσφυγή, τα οποία, κατά το Cedefop, υπερβαίνουν προδήλως το πλαίσιο της υπό κρίση διαφοράς και είναι, ως εκ τούτου, αλυσιτελή για την επίλυσή της.

Επί της αγωγής αποζημίωσης

73 Ο προσφεύγων ζητεί αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση για την υλική ζημία και την ηθική βλάβη που υποστηρίζει ότι υπέστη λόγω της έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης.

74 Συναφώς, ο προσφεύγων υποστηρίζει, καταρχάς, όσον αφορά την ηθική βλάβη, ότι η παντελής έλλειψη αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης συνιστά ιδιαίτερα βαρύ παράπτωμα της ΑΔΑ, το οποίο, πέραν του άγχους και της απογοήτευσης που του προκάλεσε, μπορεί να έχει ως συνέπεια να επιβαρυνθεί ο ίδιος με τη δικαστική δαπάνη. Κατά τον προσφεύγοντα, η ακύρωση της εν λόγω απόφασης δεν αρκεί για να αντισταθμιστεί το παράπτωμα αυτό.

75 Περαιτέρω, ο προσφεύγων προβάλλει ότι η ηθική βλάβη που υπέστη οφείλεται επίσης στη συμπεριφορά του Cedefop, το οποίο, χωρίς να εξετάσει πραγματικά τα προσόντα του κατά την έννοια του άρθρου 45 του ΚΥΚ, αρνήθηκε αδικαιολόγητα να τον προαγάγει, παρά τις προσπάθειες που είχε καταβάλει και τα απτά αποτελέσματα που είχε επιτύχει κατά τα 16 έτη της υπηρεσίας του στο συγκεκριμένο όργανο της Ένωσης. Αναφέρει ότι, λόγω της αδικίας, της απογοήτευσης και της αποθάρρυνσης που βίωσε, αποφάσισε να επιστρέψει στο Συμβούλιο, με συνέπεια να υποχρεωθεί η οικογένειά του να μετακομίσει και να προσαρμοστεί σε νέο τόπο κατοικίας. Η πτυχή αυτή της ηθικής βλάβης, της οποίας η ικανοποίηση αποτιμάται σε 16 000 ευρώ, δηλαδή στο ποσό των 1 000 ευρώ ανά έτος υπηρεσίας, επίσης διαχωρίζεται από την προσβαλλόμενη απόφαση και, συνεπώς, χρήζει ικανοποίησης ανεξαρτήτως του εάν η απόφαση αυτή θα ακυρωθεί.

76 Όσον αφορά την υλική ζημία, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι υπέστη οικονομική ζημία ίση με το ποσό των εισοδημάτων που θα αποκτούσε εάν είχε προαχθεί, προσαυξημένο με τόκους υπερημερίας με το επιτόκιο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ).

77 Το Cedefop ζητεί να απορριφθεί το αίτημα αποζημίωσης. Κατά το Cedefop, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι απολύτως νόμιμη, οπότε ο προσφεύγων δεν μπορεί να αποδείξει τη συνδρομή πταίσματος που να στοιχειοθετεί την εξωσυμβατική ευθύνη της Ένωσης. Τονίζει, συναφώς, ότι, κατά το μέτρο που οι υπάλληλοι δεν έχουν δικαίωμα προαγωγής, ο προσφεύγων δεν μπορεί να απαιτήσει την αποκατάσταση της οικονομικής ζημίας που διατείνεται ότι υπέστη. Ομοίως, φρονεί ότι η ζημία που υποστηρίζει ότι υπέστη ο προσφεύγων λόγω της επιστροφής του στο Συμβούλιο δεν μπορεί να καταλογιστεί στο Cedefop, διότι η επιλογή αυτή του προσφεύγοντος ήταν απόρροια δικής του πρωτοβουλίας. Τούτο επιβεβαιώνεται από τις ενέργειες στις οποίες προέβη ο προσφεύγων προκειμένου να φύγει από το Cedefop πριν από την έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης. Τέλος, το Cedefop τονίζει ότι η αποτίμηση, εκ μέρους του προσφεύγοντος, της ηθικής βλάβης που αυτός υπέστη δεν στηρίζεται σε κανέναν υπολογισμό ούτε σε νομική βάση.

78 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, στον τομέα της δημόσιας διοίκησης, η θεμελίωση εξωσυμβατικής ευθύνης της Ένωσης εξαρτάται από τη συνδρομή ενός συνόλου προϋποθέσεων που αναφέρονται στον παράνομο χαρακτήρα της συμπεριφοράς που προσάπτεται στο θεσμικό όργανο, στην ύπαρξη πραγματικής ζημίας, καθώς και στην ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της συμπεριφοράς και της προβαλλόμενης ζημίας. Οι τρεις αυτές προϋποθέσεις πρέπει να πληρούνται σωρευτικά, πράγμα που σημαίνει ότι, εφόσον ελλείπει μία από αυτές, δεν μπορεί να καταλογιστεί ευθύνη στην Ένωση (απόφαση της 1ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά Brazzelli Lualdi κ.λπ., C-136/92 P, EU:C:1994:211, σκέψη 42· βλ., επίσης, αποφάσεις της 16ης Δεκεμβρίου 2010, Επιτροπή κατά Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, σκέψη 45 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 17ης Μαΐου 2017, PG κατά Frontex, T-583/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:344, σκέψη 97 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

79 Επομένως, ακόμη και σε περίπτωση που στοιχειοθετηθεί πταίσμα θεσμικού ή άλλου οργάνου ή οργανισμού της Ένωσης, καταλογίζεται ευθύνη στην Ένωση μόνον εφόσον, μεταξύ άλλων, ο προσφεύγων αποδείξει ότι έχει πραγματικά υποστεί ζημία (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 9ης Νοεμβρίου 2004, Montalto κατά Συμβουλίου, T-116/03, EU:T:2004:325, σκέψη 126 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 29ης Σεπτεμβρίου 2005, Napoli Buzzanca κατά Επιτροπής, T-218/02, EU:T:2005:343, σκέψη 98 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

80 Σχετικά με την υλική ζημία που προβάλλει ο προσφεύγων, καθώς και με το μέρος της ηθικής βλάβης που διατείνεται ότι υπέστη λόγω της άρνησης του Cedefop να τον προαγάγει, χωρίς να αξιολογήσει πραγματικά τα προσόντα του κατά την έννοια του άρθρου 45 του ΚΥΚ, επισημαίνεται ότι οι ζημίες αυτές οφείλονται, ουσιαστικά, σε ουσιώδεις παρανομίες τις οποίες αφορούν ο δεύτερος και ο τρίτος λόγος ακύρωσης.

81 Δεδομένου, όμως, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει έλλειψη αιτιολογίας και πρέπει εκ του λόγου αυτού να ακυρωθεί (βλ. σκέψη 72 ανωτέρω), πρέπει να γίνει δεκτό ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να κρίνει την ουσιαστική βασιμότητά της μετά από εξέταση των λόγων αυτών (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 2005, Napoli Buzzanca κατά Επιτροπής, T-218/02, EU:T:2005:343, σκέψη 99). Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι μία από τις λειτουργίες που επιτελεί η αιτιολογία συνίσταται στην παροχή στον δικαστή της Ένωσης της δυνατότητας να ελέγξει τη νομιμότητα των πράξεων που τίθενται στην κρίση του (βλ. σκέψη 36 ανωτέρω).

82 Κατά συνέπεια, εναπόκειται στο Cedefop, βάσει του άρθρου 266, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, να προσδιορίσει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της παρούσας δικαστικής απόφασης και να εκδώσει, ενδεχομένως, νέα απόφαση, η οποία να είναι αιτιολογημένη (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 29ης Σεπτεμβρίου 2005, Napoli Buzzanca κατά Επιτροπής, T-218/02, EU:T:2005:343, σκέψη 100, και της 18ης Νοεμβρίου 2015, Διαμαντόπουλος κατά ΕΥΕΔ, F-30/15, EU:F:2015:138, σκέψη 33). Σε αυτό το στάδιο, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να κρίνει εάν υφίσταται υλική ζημία λόγω της μη προαγωγής του προσφεύγοντος, δεδομένου ότι απαιτείται να εκδοθεί νέα απόφαση του διευθυντή του Cedefop.

83 Όσον αφορά το μέρος της ηθικής βλάβης που οφείλεται στην έλλειψη αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι, όπως προκύπτει από την εξέταση του πρώτου λόγου ακύρωσης, ο προσφεύγων έλαβε γνώση των λόγων για τους οποίους δεν προήχθη κατά τις προαγωγές του 2015 μόνον αφού μελέτησε το υπόμνημα αντίκρουσης, το οποίο του κοινοποιήθηκε περισσότερο από εννέα μήνες μετά την υποβολή της διοικητικής ένστασης. Διαπιστώνεται, συνεπώς, ότι, λόγω της παντελούς έλλειψης αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης, ο προσφεύγων, αφενός, περιήλθε, όσον αφορά τους λόγους της μη προαγωγής του, σε κατάσταση αβεβαιότητας η οποία διήρκεσε πέραν της προθεσμίας εντός της οποίας έπρεπε να λάβει απάντηση στη διοικητική ένστασή του και, αφετέρου, υποχρεώθηκε να ασκήσει ένδικο βοήθημα προκειμένου να πληροφορηθεί την αιτιολογία της σχετικής απόφασης.

84 Πάντως, η αδικία, η αδυναμία κατανόησης ή και η απογοήτευση που βίωσε ο προσφεύγων (βλ. σκέψη 64 ανωτέρω) οφείλονται αποκλειστικά και μόνο στη συμπεριφορά της ΑΔΑ κατά τη διαδικασία πριν από την άσκηση της προσφυγής. Λόγω της συμπεριφοράς αυτής, ο προσφεύγων υπέστη ηθική βλάβη, για την αποκατάσταση της οποίας δεν αρκεί η ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 12ης Δεκεμβρίου 2002, Morello κατά Επιτροπής, T-181/00, EU:T:2002:313, σκέψεις 131 και 132, και της 15ης Σεπτεμβρίου 2005, Casini κατά Επιτροπής, T-132/03, EU:T:2005:324, σκέψη 102).

85 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Γενικό Δικαστήριο, αποτιμώντας ex æquo et bono την ηθική βλάβη, κρίνει ότι η επιδίκαση του ποσού των 2 000 ευρώ αποτελεί εύλογη ικανοποίηση για το μέρος της ηθικής βλάβης που οφείλεται στην έλλειψη αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης για την οποία παραπονείται ο προσφεύγων και ότι, ως εκ τούτου, το αίτημα αποζημίωσης πρέπει να γίνει δεκτό ως προς το σκέλος αυτό και μόνον.

Επί των δικαστικών εξόδων

86 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εξάλλου, κατά το άρθρο 134, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν οι ηττηθέντες διάδικοι είναι περισσότεροι του ενός, το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει για την κατανομή των εξόδων. Τέλος, κατά το άρθρο 135, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να καταδικάσει ακόμα και τον νικήσαντα διάδικο σε μέρος ή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, αν τούτο δικαιολογείται από τη στάση του, ακόμα και πριν από την κίνηση της δίκης, ειδικότερα αν ανάγκασε τον αντίδικό του να υποβληθεί σε έξοδα τα οποία το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ως προκληθέντα χωρίς εύλογη αιτία ή κακοβούλως.

87 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων ηττήθηκε ως προς ορισμένα αιτήματα αποζημίωσης, οπότε το Cedefop θεωρείται νικητής ως προς το συγκεκριμένο μέρος της διαφοράς. Ωστόσο, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν ήταν αιτιολογημένη, ότι το Cedefop δεν απάντησε, ως όφειλε, στη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος και ότι, επιπλέον, δεν υπήρχε αρχή αιτιολογίας βάσει της οποίας θα μπορούσε ο προσφεύγων, πριν από την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής, να κατανοήσει τους λόγους της μη προαγωγής του. Επομένως, ο προσφεύγων αναγκάστηκε, λόγω της συμπεριφοράς του Cedefop κατά τη διοικητική διαδικασία, να ασκήσει την υπό κρίση προσφυγή, προκειμένου να πληροφορηθεί τους προαναφερθέντες λόγους. Συνεπώς, κατά δίκαιη εκτίμηση των περιστάσεων της υπό κρίση υπόθεσης, αποφασίζεται να καταδικαστεί το Cedefop στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση του διευθυντή του Ευρωπαϊκού Κέντρου για την Ανάπτυξη της Επαγγελματικής Κατάρτισης (Cedefop) της 4ης Νοεμβρίου 2015 να μην προαγάγει τον Γεώργιο Παρακευαΐδη στον βαθμό AD 12 κατά την περίοδο προαγωγών 2015.

2) Υποχρεώνει το Cedefop να καταβάλει στον Γεώργιο Παρακευαΐδη το ποσό των 2 000 ευρώ προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης του υπέστη.

3) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.

4) Καταδικάζει το Cedefop στα δικαστικά έξοδα.

Gervasoni Madise da Silva Passos

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 26 Οκτωβρίου 2017.

(υπογραφές)